

Ynet 20.04.2011

המשפחה היהודית של מוחמד

הוא טוען כי ייתכן שבמוחמד זרם דם יהודי, וכי את ידיעותיו על האל קיבל מחכם בתורה. ספר חדש מערער על יסודות האיסלאם, ומעלה הסברים חדשים לשנאת המוסלמים את היהדות

צופיה הירשפלד

פורסם: 20.04.11, 09:05

משפחה לא בוחרים, וקשרי משפחה עלולים להיות בעייתיים למדי, עיין ערך יצחק וישמעאל. איבה ארוכת שנים שוררת בין בניו של אברהם אבינו, והקמתה של מדינת ישראל [העלתה אותה כמה מדרגות](#).

ספר חדש, "מאחורי הקוראן" (הוצאת "דפים מספרים"), מנסה לעשות אנליזה היסטורית [למערכת היחסים הבעייתית בין היהדות והאיסלאם](#), ומציג צדדים חדשים לקונפליקט המתמשך הזה. הסופר – חוקר דתות המתמחה באיסלאם – הוא חי בר זאב.

את מקור השנאה תולה בר זאב בקשרי המשפחה הפרובלמטיים בין הדתות, שעיקרן בקינאה בלתי מתפשרת: "האיסלאם (כמו גם הנצרות) בנוי על היהדות, והיהודים הם 'אביהם' של המוסלמים", הוא מסביר. "על כן המוסלמים סובלים מתסביך אדיפוס, כאשר הבן רוצה להרוג את אביו כדי להתקיים".

"מוחמד הוא לא אבי האיסלאם"

מתנגד בר זאב לטענה כאילו כל הקוראן וההוספות שבעל-פה הם פרי יצירתו של נביא האיסלאם.

"מוחמד קרא לתורת משה ולתנ"ך 'קוראן'", מרחיב בר זאב. "בתלמוד מכנים את מי שמכיר את התנ"ך 'קריינא', וקרוב לוודאי שחלק מן הנכתב בקוראן לא יצא מפי מוחמד. גם האיסלאם איננו יצירתו, כי אם תערובת דברים שנלקטו במשך הזמן, ותו לא. לכן איננו יודעים בדיוק מה הפולמוס האמיתי שהיה בין מוחמד ליהודים.

"לפי המוסלמים, התפלמס מוחמד עם היהודים על מספר נושאים, וטען בין היתר, כי היהודים מסיתים את הערבים לא לשמוע בקולו, כדי שלא יתקרבו לבורא עולם, שכן היהודים רוצים את העולם הבא לעצמם. בנוסף, לדעתו, ישו הנוצרי היה נביא, וקיבל רשות מבורא עולם לשנות את הדת שניתנה ליהודים דרך משה".

אליבא דבר זאב, מוחמד ראה ביהודים רשעים שלא מקבלים את ישו כנביא. "כמובן שמוחמד טוען שדתו היא דת אברהם, ואין שום סתירה בדבריו נגד דברי התורה", כך בר זאב. "המוסלמים טוענים מנגד שיש ראיות שמוחמד היה נביא, והראיה – שידע את סיפורי התורה. כל בר דעת משיב על כך כי הוא שמע הסיפורים מן היהודים שהתגוררו בסביבתו. עוד טוענים המוסלמים, שמוחמד הוכיח את נבואתו מהעובדה שהקוראן הוא מופת, ואי אפשר לחבר ספר כה נפלא בלי נבואה".

שינאה שנובעת מקינאה

בר זאב אומר כי המוסלמים מאמינים בשכר ועונש בעולם הבא, "על כן עז רצונם ללכת בדרך הנכונה, הלא היא האמונה בדת האיסלאם. במשך 1,400 שנים שפכו חסידי האיסלאם נהרות של דם כדי להשליט את אמונתם. אולם אם טעו, ודתם איננה האמת – הם מתביישים ומפחדים גם יחד, שבורא עולם יעניש אותם קשות על ששפכו דם שלא בצדק".

כמה אומות סירבו לקבל עליהן את האיסלאם, בהן היהודים והסינים, אך יותר מכל חורה למוסלמים ההתנכרות היהודית. "שאר האומות לא הכירו מעולם מהי נבואה, ואף לא היו מעורבים ביצירת האיסלאם", בר זאב מסביר, "לא כן היהודים. המוסלמים מכירים בכך שבורא עולם נתגלה לעם ישראל בהר סיני, ונתן להם את התורה. הם גם מאמינים כי לעם ישראל היו נביאי אמת רבים, מה שהופך את היהודים למבינים בנבואה. העובדה כי סירבו להכיר בנבואה החדשה – היא שכואבת להם יותר מכל".

לצד הסיבה הכל כך ראשונית הזו, מביא בר זאב סיבות נוספות לאיבתם הבלתי מתפשרת של המוסלמים כלפי היהודים, ומספר כי בתקופות מסוימות טבחו המוסלמים בכל יהודי שסירב לקבל על עצמו את דתם, בדומה למסעי הצלב הנוצריים.

"בתלמוד ובדברי הרמב"ם ב'איגרת תימן' מוסבר, כי האנטישמיות בעולם באה מחמת קינאת הגויים על כך שהאל נתן את התורה לעם ישראל", כך בר זאב. "קינאה גורמת לשנאה. מי שחולה במחלת הקנאה מחפש חסרונות

במושג קנאות. הנוצרים והמוסלמים השתמשו בתנ"ך כדי להוכיח באמצעות תוכחות הנביאים, שעם ישראל חוטא, וכי זכותם לרשת את מקומם של היהודים אצל בורא עולם".

מי היה איסראיל?

בר זאב מפרך בספרו גם את הטענה המוסלמית כאילו מוחמד קיבל את ידיעותיו על האל והתורה ממלאך: "מהקוראן משתמע ההיפך, ומוחמד מודה שבמשך עשר שנותיו הראשונות, היה חכם יהודי גדול שממנו למד הכל. בדרשות אלו הוא מעורר את הערבים לאמונה בבורא עולם ובתורת משה ומוסריה, בלא סממנים נוצריים. על כן נראה שהמורה הזו היה יהודי אמיתי, ולא מתנצר.

"המסורת המוסלמית מספרת שלאשתו הראשונה של מוחמד, חדיג'ה, היה בן-דוד חכם, יהודי בשם ורקה בן נופל. כשהיה מוחמד ילד קטן וברח מהבית, מצא אותו ורקה והכניסו לביתו. כשגדל, זירזו ורקה לדרוש מוסר למוסלמים. כנראה שהוא היה מורו. אותו חכם יהודי קרא למוחמד 'אחייני', ומכאן ניתן להסיק כי ייתכן שדם יהודי זרם בגופו של מוחמד.

בר זאב אומר כי לפי המסורת השיעית, אמר מוחמד כי "שמו הוא אחמד ואיסראיל, וכי החובות שהטיל אלוהים על איסראיל חלות גם עליו". הוא קרא גם לצאצאי חתנו עלי איסראיל. וכיוון שורקה היה יהודי, ובת דודתו היתה חדיג'ה – ייתכן כי גם רעייתו של מוחמד היתה יהודיה. אין פלא איפוא, כי כמה מצאצאיו של מוחמד נקראים איסראיל.

מוחמד והיהודים

בניגוד לדתות הנפוצות בעולם המערבי ומזרחה, האיסלאם [אינו נחשב לעבודת אלילים](#), מאחר וגם המוסלמים מאמינים באלוהים ובייחודו. אבל ההסכמה על אלוהים אחד לא פתרה עשרות מחלוקות אחרות, בהן המחלוקת המרכזית של העשורים האחרונים: למי שייכת הארץ.

"במשך 1,300 שנים הוכיח האיסלאם את נבואתו של מוחמד, בעובדה שהיהודים היו כנועים ומושפלים תחת המוסלמים, כפי שנכתב בקוראן", מסביר בר זאב. "הקמת מדינה יהודית וניצחונם של היהודים בשנת 1948 ביטלה את 'הנבואה' הזאת. דבר זה מעיק על המוסלמים, שלא מסוגלים לקבל את המדינה. לו יקומו כל היהודים ובאופן היפותטי יחליטו להתאסלם, אין ספק שהאיסלאם יחדל ממלחמת הקודש שלו נגד ישראל, שכן זו כבר לא תעמוד בסתירה לקוראן".

בר זאב אומר כי יחסי המוסלמים כלפי היהודים אמביוולנטיים במידה רבה: "הקוראן והאיסלאם מחייבים לכבד את מי ששומר את מצוותיו של האלוהים, והיהודים שמרו את תורתם. חלק מהמוסלמים טוענים שהקוראן מזכיר את הבטחותיהם של נביאי ישראל, שהאלוהים יחזירם פעם לארצם. אבל האיסלאם הוא לא רק דת, אלא גם פוליטיקה, ולכן קשה להם לעכל שהיהודים קיבלו מדינה. במיוחד נוכח העובדה שמדובר במדינה חילונית, מה שמקשה עליהם לקבל את הטענה כאילו המדינה הזו היא רצון האלוהים". מדבריו של בר זאב עולה כי הסכסוך הישראלי ערבי אינו פוליטי-טריטוריאלי כלל ועיקר, אלא דתי.

מה היה מוחמד חושב על מערכת היחסים בין ישראל למדינות ערב?

"במשך 12 השנים הראשונות של מוחמד במכה, הוא דרש על היהדות והיהודים רק דברים טובים, ולכן ודאי היה מסכים עם קיום מדינה יהודית. אבל המסורת המוסלמית מספרת כי בעשר שנותיו האחרונות בעיר מדינה, שררה עוינות בינו לבין היהודים. לפי ביאורו של השיח פלאצי מרומא, המוסלמים חייבים להיות מרוצים ממדינה יהודית. אבל רוב המוסלמים – או לפחות אלה שמדברים בקול רם – סוברים ההפך".